

Sygn. akt II AKa 332/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Małgorzata Janicz

Sędziowie: SA – Maria Mrozik-Sztykiel

SA – Paweł Rysiński (spr.)

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Moniki Lewandowskiej

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2016 r. w Warszawie

sprawy

1) K. B. (1) urodz. (...) w W.

s. B. oskarżonego o czyny z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

2) M. B. (2) ur. (...) w W.

s. A. oskarżonego o czyny z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 263 § 1 k.k. i in. k.k.,

3) K. G. (1) ur. (...) w W.

s. S. oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

4) G. Ś. ur. (...) w W.

s. A.,

5) M. Ś. ur. (...) w W. s. A. – oskarżonych z art. 56 ust. 3 i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 maja 2016 r. sygn. akt XII K 139/15

1. zmienia wyrok w części skazującej oskarżonego M. B. (2) za czyn z pkt VIII aktu oskarżenia (pkt XIII wyroku) w ten sposób, że za podstawę skazania i wymiaru kary w miejsce § 2 przyjmuje § 1 art. 263 k.k.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

4. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. K. 738 zł (w tym 23% VAT) z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego M. B. (2) w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył:

1. **K. B. (1)** o to, że:

I. w dniu 6 marca 2014 roku w m. B., przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w łącznej ilości 4,96 grama marihuany

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. w okresie od czerwca 2011 roku do 27 sierpnia 2012 roku w O. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom art. 33- 35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci nie mniej niż 14 kg marihuany, w ten sposób, iż nabytą przez P. J. (1) marihuanę w cotygodniowych transakcjach po nie mniej niż 200 gram marihuany w cenie po 27 zł za 1 gram, otrzymywał od P. S. (1) celem dalszego zbycia nieustalonym osobom w cenie po 32 zł za 1 gram, a następnie brał udział w podziale zysku z obrotu wskazanymi narkotykami, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w okresie od maja do grudnia 2013 roku w O. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci nie mniej niż 6 kg marihuany, w ten sposób, iż nabytą przez P. J. (1) marihuanę w cotygodniowych transakcjach po nie mniej niż 200 gram marihuany w cenie po 27 zł za 1 gram, otrzymywał od P. S. (1), celem dalszego zbycia nieustalonym osobom w cenie po 32 zł za 1 gram, następnie brał udział w podziale zysku z obrotu wskazanymi narkotykami, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. w czerwca 2013 roku w W., działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 50 gram kokainy, które nabył od P. S. (1) w cenie po 130 zł za 1 gram. czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2. **M. B. (2)** o to, że:

V. w okresie od czerwca 2011 roku do 28 sierpnia 2012 roku w O., działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci łącznie nie mniej niż 750 gram kokainy w cenie po 150 zł za gram, które nabył od P. S. (1), w nie mniej niż 15 comiesięcznych transakcjach po 50 gram każda, a następnie zbył innym nieustalonym osobom, czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VI. w sierpniu oraz do połowy września 2013 roku, w J., bez wymaganego zezwolenia posiadał 7 sztuk broni palnej oraz 39 sztuk amunicji a to pistolet (...)nieustalonego producenta, pistolet (...) produkcji niemieckiej, pistolet (...) produkcji czeskiej, karabinek (...) produkcji polskiej, strzelba (...) produkcji południowoafrykańskiej, 10 nabojów myśliwskich z ładunkiem śrutowym kal. 16 produkcji polskiej, 8 nabojów myśliwskich z ładunkiem śrutowym kal. 16 produkcji włoskiej, 5 nabojów myśliwskich z pociskiem (...) produkcji polskiej, nabój myśliwski z pociskiem kulowym (...) produkcji niemieckiej, nabój myśliwski z ładunkiem śrutowym kal. 12 produkcji włoskiej, nieustalonej marki karabin (...), nieustalonej marki rewolwer (...), które następnie w połowie września 2013 roku przekazał P. S. (1)

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.;

VII. w sierpniu oraz do połowy września 2013 roku, w J., bez wymaganego zezwolenia posiadał substancje oraz przyrządy wybuchowe a to samodiałowo wykonane urządzenia wybuchowe w postaci urządzenia o działaniu zwłocznym (czasowym) zbudowane z fabrycznej kostki trotylu do prac minerskich o wadze nominalnej 1000 g uzbrojone zapalnikiem lontowym wykonanym ze spłonki pobudzającej typu(...) scalonej ze 145-centymetrowym odcinkiem lontu prochowego, dwa nieuzbrojone urządzenia wykonane z fabrycznych skorup odłamkowych min przeciwpiechotnych typu (...)i (...) wypełnione materiałem wybuchowym w postaci flegmatyzowanego pentrytu w ilości po około 200 g; - fabryczne urządzenia wybuchowe przeznaczenia wojskowego w postaci pięciu nieuzbrojonych granatów ręcznych (...); - materiały wybuchowe kruszące w łącznej ilości około 12,4 kg w postaci siedmiu fabrycznych kostek trotylu do prac minerskich, w tym trzy sztuki o wadze nominalnej 1000 g, trzy sztuki o wadze nominalnej 400 g i jedna sztuka o wadze nominalnej 200 g, nadkruszony walec wykonany z trotylu o wadze ok. 4540 g, samodiałowo wykonany (odlany) ładunek trotylu o wadze ok. 700 g, fabryczny plastyczny materiał wybuchowy na bazie heksogenu o łącznej wadze ok. 1100 g, fabryczny plastyczny materiał wybuchowy na bazie heksogenu z dodatkiem aluminium o wadze ok. 1000 g, fabryczny plastyczny materiał wybuchowy na bazie pentrytu o wadze ok. 650 g, 4,5- centymetrowy odcinek lontu detonującego, zawierający materiał wybuchowy w postaci pentrytu; - środki inicjujące w postaci dziewięciu spłonek pobudzających typu (...), dziewięciu zapalników typu (...) do granatów ręcznych, siedmiu zapalników elektrycznych, w tym pięć typu (...) produkcji polskiej i dwa typu (...) produkcji rosyjskiej, zapłonnik tarciovym(...) przeznaczony do odpalania wojskowych petard do pozoracji ognia artylerii, sześć odcinków lontu prochowego o łącznej długości ok. 980 cm, które następnie w połowie września 2013 roku przekazał P. S. (1)

tj. o czyn z art. 171 § 1 k.k.;

VIII. w okresie od września do października 2013 roku w J., bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną oraz amunicją, w ten sposób, że w zamian za nie zwrócone pieniądze w kwocie 1500 zł za wcześniejsze transakcje narkotykowe, przekazał P. S. (1) broń palną w postaci pistoletu nieustalonej marki oraz 12 szt. amunicji

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.;

3. **K. G. (1)** o to, że:

IX. W lipcu 2010 roku, nie później niż do dnia 26 lipca 2010 roku w P., działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 5 kg amfetaminy, którą nabył od G. M. i E. S. (1) w cenie po 6-6,5 tys. zł za 1 kg, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

X. w okresie 2010 roku w P., działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej, w ten sposób,

że nabył od E. S. (1) 5 litrów zasadowej amfetaminy w cenie po 12 tys. zł za 1 litr, czyniąc sobie z popełnianego przestępstwa stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

XI. w okresie od sierpnia do października 2010 roku w P., działając wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w łącznej ilości nie mniej niż 24 kg amfetaminy, które nabył od E. S. (1) w 4 transakcjach po 6 kg amfetaminy w cenie po 5,5 tys. zł za 1 kg

tj. o czyn z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

4. **G. Ś.** oraz

5. **M. Ś.** o to, że :

XII. w czerwcu 2010 w B. oraz w W. na terenie dzielnicy W., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z inną ustaloną osobą, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci 200 gram heroiny, które zbył za kwotę 17 tys. zł G. M. oraz E. S. (1), w ten sposób, że umówił termin i miejsce transakcji oraz ilość, rodzaj i cenę środka odurzającego, przekazanego za pośrednictwem nieustalonej osoby

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

XIII. w okresie od sierpnia do końca listopada 2011 roku w W., na terenie dzielnicy W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w zamiarze aby A. P. (1) i E. S. (1), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wyprodukowali, substancję psychotropową w postaci amfetaminy, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w ten sposób, że przekazał pieniądze w kwocie 30 tys. zł na zakup benzyloetyloketonu tj. płynu (...) oraz przekazał metalową bańkę, wykorzystywaną do produkcji amfetaminy, a po przeprowadzeniu całego procesu produkcyjnego otrzymał pieniądze w kwocie 50 tys. zł, z czego 20 tys. zł tytułem udziału w zysku

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z dnia 12 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

I. K. B. (1) uznał za winnego dokonania zarzuconego mu w pkt I a/o czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w ramach czynu zarzuconego K. B. (1) w pkt II a/o, ustalił, iż działał w okresie od czerwca 2011 r. do 28 sierpnia 2012 r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu i uznał go winnym czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie tych przepisów skazuje go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem przypisanym w pkt II wyroku orzekł wobec K. B. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 23.333 zł;

IV. w ramach czynu zarzucanego K. B. (1) w pkt III a/o uznał go za winnego z tym, że przyjmuje dodatkowo, iż działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to w na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem przypisanym w pkt IV wyroku orzekł wobec K. B. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 10.000 zł (dziesięciu tysięcy złotych);

VI. K. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV a/o, przyjmując iż działał nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

VII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem przypisanym w pkt VI wyroku orzekł wobec K. B. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 2.166 zł. 60 gr.;

VIII. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku wymierzył oskarżonemu K. B. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

IX. w ramach czynu zarzucanego M. B. (2) w pkt V a/o uznał go za winnego popełnienia tego czynu z tym, że przyjmuje, iż oskarżony czynu tego dopuścił się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to w na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

X. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem przypisanym w pkt IX wyroku orzekł wobec M. B. (2) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 37.500;

XI. M. B. (2) uznał za winnego popełnienia czynu z pkt VI a/o wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 2 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. M. B. (2) uznał za winnego popełnienia czynu z pkt VII a/o wyczerpującego dyspozycję art. 171 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. M. B. (2) uznał za winnego popełnienia czynu z pkt VIII a/o wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 2 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku wymierzył oskarżonemu M. B. (2) karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 6 (sześciu) lat;

XV. K. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt IX a/o, wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117 poz. 678) w zw. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to w na podstawie tych przepisów skazał go i wymierzył karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XVI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem przypisanym w pkt XV wyroku orzeka wobec K. G. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy złotych);

XVII. K. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt X a/o, wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117 poz. 678) w zw. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał i wymierzył karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XVIII. K. G. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt XI a/o, z tym że przyjmuje, iż działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to w na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117 poz. 678) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XIX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem przypisanym w pkt XVIII wyroku orzekł wobec K. G. (1) przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie 24.000;

XX. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku wymierzył oskarżonemu K. G. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 6 (sześciu) lat i 6 miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XXI. G. Ś. i M. Ś. uznał za winnych popełnienia czynu zarzuconego im w pkt XII a/o, wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 117 poz. 678) w zw. art. 4 § 1 k.k. i za to w na podstawie tych przepisów skazał G. Ś. i M. Ś. i wymierzył im kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności każdemu z nich, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył kary grzywny w wysokości po 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych, każdemu z nich;

XXIII. w ramach czynu zarzuconego G. Ś. i M. Ś. w pkt XIII a/o uznał ich za winnych tego, że w okresie od sierpnia do końca listopada 2011 r. w W., na terenie działnicy W. przy ul. (...), działając w zamiarze ewentualnym, wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ułatwili wytworzenie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości nie mniejszej niż 4 litry zasadowej amfetaminy, a po jej przetworzeniu, nie mniej niż 14 kg handlowej amfetaminy, w ten sposób, że G. Ś. przekazał A. P. (1) i E. S. (1) metalową bańkę w celu przerobienia na generator ciśnieniowy, a M. Ś. przekazał A. P.

(1) ich wspólne pieniądze w kwocie 30.000 zł. na zakup benzyloetyloketonu tj. płynu (...), za co otrzymali pieniądze w kwocie 50.000 zł., z czego 20.000 zł. tytułem udziału w zyskach tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tych przepisów skazał G. Ś. i M. Ś., zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył im kary po 4 (cztery) lata pozbawienia wolności każdego z nich, a na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył każdemu z nich kary grzywny w wysokości po 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XXIV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w związku z czynem przypisanym w pkt XXIII wyroku orzekł wobec G. Ś. i M. Ś. przepadek równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa w kwocie po 10.000 zł od każdego z nich;

XXV. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku wymierzył oskarżonym G. Ś. i M. Ś. kary łączne pozbawienia wolności w wysokości po 5 (pięć) lat i 6 (sześć) miesięcy każdemu z nich oraz kary łączne grzywny każdemu z nich w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami na korzyść oskarżonych ich obrońcy oraz Prokurator.

Obrońca oskarżonego K. B. w oparciu o podstawy z art. 438 pkt 1 – 4 k.p.k. zarzucił wyrokowi w odniesieniu do orzeczeń z pkt od II do VIII jego sentencji:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., art. w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na jednym dowodzie - zeznaniach świadka P. S. (1), który w środowisku nosił pseudonim (...) (od oszustw których się dopuszczał), które to zeznania nie uzyskały w toku postępowania dowodowego żadnego potwierdzenia w jakichkolwiek innych dowodach, a sam świadek zeznający w warunkach art. 60 k.k., notorycznie mijał się z prawdą, zmieniał zeznania i zeznawał w sposób sprzeczny - co stanowi uchybienie zasadzie obiektywizmu, ignorowanie koniecznego sceptycyzmu, rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń w uzasadnieniu wyroku, że ślady kokainy ujawniono w jednym z „pomieszczeń mieszkalnych oskarżonego” (s. 1 uzasadnienia), zaś w samochodzie, który używał oskarżony A. (...) nr rej. (...) ujawniono obecność śladowych ilości konopi, w innym zaś miejscu uzasadnienia (s. 11) wskazywanie, że ślady kokainy ujawniono w samochodzie A. (...), co uniemożliwia stwierdzenie, jakie miejsce ujawnienia kokainy Sąd przyjął jako udowodnione i znacznie utrudnia zrozumienie motywacji, którą kierował się Sąd uznając te ślady jako okoliczność obciążającą oskarżonego;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na ustaleniu, że:

a) oskarżony działał w ramach „spółki” z P. J. (1) i P. S. (1), gdy tymczasem z zeznań świadka P. S. (1) złożonych w dniu 9.04.2014 r. (k. 2218- 2219) wynika, że „spółka” obejmowała nie P. J. (1) lecz P. S. (2) ps. (...);

b) oskarżony w ramach spółki z P. J. (1) i P. S. (1), od czerwca 2011 r. do 29 sierpnia 2012 r. i od maja do grudnia 2013 r. nabywał marihuanę w ilości 14 kg i 6 kg i sprzedawał ją uzyskując 1000 zł. zarobku na osobę za 200 g marihuany, gdy tymczasem z zeznań P. S. (1) składanych w toku postępowania przygotowawczego (k. 2218-2219) wynika, że zarobek ten wynosił 500 zł. za 200 g i świadek nie sprostował tego w ramach ustosunkowania się na rozprawie do własnych zeznań, lecz zrobił to dopiero na skutek pytań obrońcy - co czyni jego zeznania co do ilości narkotyków i ich wartości całkowicie niewiarygodnymi.

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 12 k.k. poprzez ustalenie, iż nie zostały spełnione kryteria z art. 12 k.k., aby łącznie wszystkie trzy czyny zarzucane w punktach II, III i IV a/o uznać za czyn ciągły;

5. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu za czyny zarzucane w punktach II, III i IV a/o bez uwzględnienia istotnych okoliczności łagodzących, w tym niekaralności, sposobu życia przed i po popełnieniu przestępstwa, sytuacji rodzinnej i rodzaju narkotyków, którymi obrotu dokonywał oskarżony (narkotyki miękkie).

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu w punktach II, III i IV aktu oskarżenia czynów,

ewentualnie o

uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie dotyczącym oskarżonego K. B. (1) i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozstrzygnięcia.

Obrońca oskarżonego M. B. w oparciu o podstawy z art. 438 pkt. 1, 2, 4 k.p.k. zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie: art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez wymierzenie kar grzywny na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k., w sytuacji gdy prawidłową podstawę wymiaru grzywny winien być art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a także art. 263 § 1 k.k. poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu M. B. (2) w pkt XIII wyroku z art. 263 § 2 k.k.

2. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a. naruszenie art. 2 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. poprzez

- dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bez respektowania zasad procesu, w tym przede wszystkim braku ukształtowania wydanego orzeczenia na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego niezbędnych przy dokonywaniu oceny całokształtu materiału dowodowego w sprawie, braku powiązania ustalonych okoliczności faktycznych z treścią konkretnych dowodów stanowiących materiał dowodowy, dokonywaniu oceny dowodów w sposób sprzeczny z przepisami procedury karnej, niezasadnej ocenie zeznań świadka P. S. (1), zeznań świadka G. M., świadka J. S., świadka D. D. jak również ujawnionych okoliczności o trybie życia i postawach prezentowanych przez świadka P. S. (1) oraz E. S. (1) oraz zeznań świadków, w tym w szczególności zeznań K. S., E. S. (1), w ocenie Sądu wspierających zeznania tego świadka P. S. (1) oraz K. S., co w konsekwencji doprowadziło do dowolnej oceny dowodów oraz wadliwych ustaleń faktycznych w sprawie polegających na uznaniu oskarżonego M. B. (2) winnym popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;

- zaniechania dokonywania własnych ustaleń faktycznych w sprawie i poprzestanie na zaakceptowaniu ustaleń faktycznych, wskazanych w akcie oskarżenia;

b. naruszenia art. 170 § 1 pkt. 2 i 5 poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy M. B. (2) o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność wiarygodności depozycji świadka P. S. (1), w tym w szczególności świadka Z. wskazywanego w treści aktu oskarżenia, złożonych przez obrońcę oskarżonego dnia 19 lutego 2016 r. oraz 4 maja 2016 r., przy jednoczesnym uwzględnieniu wniosków dowodowych oskarżyciela publicznego;

3. w przypadku nie podzielenia przez Sąd zarzutów wskazanych w pkt. 1, 2 rażąco niewspółmierność kary w tym kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze przy nieuwzględnieniu przesłanek podmiotowo-przedmiotowych przypisanych czynów, co spowodowało orzeczenie kary rażąco wysokiej.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego K. G. (1) w oparciu o podstawy z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił wyrokowi:

I. obrazę art. 4 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść K. G. (1), przy jednoczesnym wzięciu pod uwagę okoliczności na jego niekorzyść, w tym oparciu swoich ustaleń o wyjaśnienia oskarżonego pomimo faktycznego braku konieczności dowodzenia swej niewinności,

II. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. i art. 172 k.p.k. polegającą na uznaniu, że wina K. G. (1) w aspekcie naruszenia art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie budzi wątpliwości, podczas gdy pojawiające się sprzeczności oraz wątpliwości w zeznaniach de facto wyjaśnieniach E. S. (1), D. S. (1) i P. S. (1) odnośnie osoby oskarżonego, jego roli w zdarzeniach objętych zarzutami z pkt. IX, X i XI zostały rozstrzygnięte na jego niekorzyść oraz wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów, a także nie dążeniu przez Przewodniczącego do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy w szczególności odstąpienie od konfrontacji świadków, których zeznania w sposób oczywisty „kłóć” się ze sobą;

III. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. polegającą na naruszeniu prawa do obrony de facto jego ograniczeniu poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego z dnia 13 marca 2016 r. którego treść korelowała z tezami depozycji świadka E. S. na temat szeregu osób co do których prezentował wiedzę o związku z jego mocodawcą, szczególnie, iż wobec zaniechania proponowanej weryfikacji procesowej doszło do powołania się na tożsame osoby w uzasadnieniu orzeczenia;

IV. obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, wobec braku rekonstrukcji czynu zabronionego o całokształt okoliczności, w szczególności wobec faktu, że znakomitą część stanowił osobowy materiał dowodowy, co do którego istniały wątpliwości między innymi z uwagi na opieranie się przez świadków o pamięć nie popartą stosownymi zapiskami oraz brakiem potwierdzenia ich słów o ekspertyzy stanowiące wynik zabezpieczenia środków odurzających a nadto towarzyszącą im chęć uniknięcia surowej odpowiedzialności, w tym za zbrodnie w ramach art. 60 k.k., wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów oraz poprzez oparcie orzeczenia o zaledwie część materiału dowodowego, a co spowodowało dokonanie przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny,

V. obrazę przepisu postępowania a mianowicie art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. tj. wewnętrzną sprzeczność wyroku polegającą na nie wskazaniu przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu orzeczenia powodów dla których uznał wybiórcze aczkolwiek kłóące się ze sobą i sprzeczne wersje świadków E. S., D. S. i P. S. a zatem nie mogące przesądzać o winie oskarżonego co czyni wyrok wewnętrznym sprzecznym.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych M. Ś. i G. Ś. w oparciu o podstawę z art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił wyrokowi:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez dokonywanie ustaleń w sposób niekonsekwentny na dowodach nie dających podstawy do jednoznacznego rozstrzygnięcia, po pierwsze który z oskarżonych przekazał A. P. pieniądze, który z oskarżonych przekazał A. P. bańkę na mleko i jaką świadomość w tym zakresie mieli oskarżeni odnośnie przestępczej działalności świadków A. P. i E. S. związanych z produkcją amfetaminy, w sytuacji gdy lakoniczne wyjaśnienia tych świadków rozwinięte i wytłumaczone na rozprawie nie dawały podstaw do przyjęcia winy oskarżonych, a wynikające z nich wątpliwości należało rozstrzygnąć zgodnie z normą art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonych;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez ustalenie, mimo rysujących się wątpliwości w treści zeznań E. S., który z braci Ś. był przy odbiorze przez nich heroiny od nieznanego mężczyzny, w sytuacji gdy uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania E. S. (1) nie był w stanie określić, czy byli obaj oskarżeni, czy jeden z nich;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k. przez dowolne ustalenie i przyjęcie, iż opisywany przebieg zdarzeń przez świadków E. S. i A. P. na rozprawie wynikał z obawy przed oskarżonymi, w sytuacji gdy

żaden z tych świadków ani słowem ani gestem nie dał podstawy do takiego założenia, a przeciwnie, dotychczasowe doświadczenie z wymiarem sprawiedliwości i przebywanie przez A. P. ponad 24 lata w zakładzie karnym za ciężkie przestępstwa kryminalne oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa, i w konwencji postawienie E. S. nowych zarzutów w innej sprawie, a w toku tego postępowania, wskazuje na to, iż nie tylko, że nie obawiają się oskarżonych, ale nie obawiają się organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, a popełnionych przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez uznanie, że złożone wnioski dowodowe nie miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy bądź zmierzyły do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy Sąd powołuje się na te nieprzeprowadzone dowody dokonując ustaleń faktycznych, a także poprzez niedopuszczenie dowodu zgłoszonego przez innego obrońcę dotyczącego zachowań A. P., to jest zachowań podobnych jak E. S., które skutkowały postawieniem mu nowych zarzutów, mimo że odnośnie drugiego świadka Sąd taki dowód dopuścił.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Prokurator zarzucił wyrokowi obrazę prawa materialnego, a to przepisów art. 56 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez wymierzenie oskarżonym – skazanym za czyny kwalifikowane z tych przepisów ustawy – kar grzywny w oparciu o przepisy art. 33 § 1 i 3, a nie ww. przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nadto zarzucił obrazę art. 263 § 1 k.k. przez zakwalifikowanie czynu przepisanego w pkt XIII wyroku z art. 263 § 2 k.k., a nie jak należało z art. 263 § 1 k.k.

W konkluzji wniósł o stosowną korektę wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Za zasadną uznać należało jedynie apelację obrońcy osk. M. B. i apelację prokuratora w tej części w której zarzucili błędne przypisanie temu oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. w pkt XIII wyroku (pkt VIII a/o), a nie jak należało to uczynić prawidłowo z art. 263 § 1 k.k.

Istotnie skoro oskarżonemu zarzucono, a następnie przypisano czyn polegający na handlu bronią i amunicją, a nie ich posiadanie, należało za podstawę skazania i wymiaru kary przyjąć art. 263 § 1 k.k. jako właściwy. Sąd Okręgowy wskazał ten błąd w motywach wyroku (k. 45 uzasadnienia).

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w tej części, dokonując stosownej korekty w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego osk. M. B. w pkt XIII wyroku.

Za niezasadne natomiast uznał Sąd Apelacyjny zarzuty obrazy art. 56 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (i tożsamy zarzut apelacji obrońcy osk. M. B.) poprzez orzeczenie wobec oskarżonych za popełnienie czynów kwalifikowanych z tych przepisów kar grzywny na podstawie art. 33 § 1 i 3 k.k., a nie wyłącznie na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wbrew pogładowi skarżących Sąd wymierzył oskarżonym kary grzywny na podstawie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skoro nie powołał w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych przepisowi § 2 art. 33 k.k. Był natomiast obowiązany ustalić liczbę stawek dziennych i wysokość stawki – co prawidłowo uczynił, powołując przepisy art. 33 § 1 i 3 k.k., gdyż tego aspektu orzekania o grzywnie nie reguluje ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z tych przyczyn omawiane zarzuty obu apelacji należało uznać za chybione.

Za niezasadną uznał Sąd apelację obrońcy oskarżonego K. B. (1).

W jej pkt 1 skarżący zarzucił Sądowi dokonanie ustaleń na podstawie zeznań św. P. S. (1), który zdaniem obrońcy jest niewiarygodny, a jego zeznania nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach.

Istotnie to zeznania św. P. S. obciążające oskarżonego pozwoliły na przypisanie mu czynów z pkt II, IV i VI wyroku polegających na obrocie marihuaną i kokainą. Nie mniej to P. S. był osobą, od której K. B. otrzymywał narkotyki w celu ich dalszej odsprzedaży. Obciążając oskarżonego świadek obciążył sam siebie udziałem w działalności przestępczej. Nie ma, zdaniem Sądu Apelacyjnego, logicznego wytłumaczenia powodów dla jakich świadek miałby obciążać oskarżonego niezgodnie ze stanem rzeczywiście zaistniałym. Sąd I instancji przekonująco wykazał, że to wyjaśnienia oskarżonego i zeznania powołanych przez niego świadków – mające wykazać niewiarygodność P. S. nie zasługują na wiarę, a mają go uchronić od odpowiedzialności karnej. Co więcej sam oskarżony wyjaśniał, że P. S. namawiał go do udziału w obrocie narkotykami, czemu miał odmówić. Twierdzenie, że świadek z powodu tej odmowy pomawia obecnie oskarżonego jest nielogiczne i byłoby naiwnością przystanie na taką linię obrony w sytuacji, gdy w toku przeszukania znaleziono w domu oskarżonego wagę do odmierzania porcji narkotyków, pieniądze ukryte w schowkach i ok. 5 g marihuany oraz ślady kokainy. Te okoliczności skarżący lekceważył odbierając im znaczenie jakie mają dla oceny wiarygodności oskarżonego i świadka. Analiza zeznań św. P. S. pozwala je natomiast uznać za konsekwentne i przekonujące. Istniejące w nich rozbieżności nie są natomiast tego rodzaju, by uznać, że winny – jak chce skarżący – prowadzić do rozstrzygnięcia po myśli art. 5 § 2 k.p.k. Kwestionując wiarygodność świadka skarżący zarzuca mu nadużywanie alkoholu, narkotyków, skłonność do kłamstwa – opinię oszusta i krętacza (k. 7 apelacji). Niewątpliwie świadek jako osoba funkcjonująca w środowisku przestępczym, uprzednio karana, może być oceniana, czy postrzegana negatywnie. Nie mniej to takie osoby z istoty rzeczy decydują się na współpracę z organami ścigania, gdyż to one mają wiedzę o popełnionych przez siebie i inne osoby przestępstwach. Ocena wiarygodności ich depozycji musi być dokonywana w uwzględnieniu całokształtu ich wyjaśnień. Św. P. S. w sprawie niniejszej składał je odnośnie innych osób i czynów i znalazły one potwierdzenie w innych dowodach, co upewnia o ich zgodności ze stanem rzeczywiście zaistniałym.

W pkt 2 apelacji skarżący zarzuca sądowi sprzeczność w ustaleniu miejsca ujawnienia śladów kokainy. Zarzut ten należy uznać za nietrafny. Jak wynika z protokołu przeszukania mieszkania oskarżonego i opinii fizykochemicznej sporządzonej w toku postępowania śladowe ilości kokainy ujawniono w mieszkaniu oskarżonego. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazuje na to na k. 1 i k. 14. Przynajmniej przez skarżącego twierdzenie z k. 11 należy w tym stanie rzeczy traktować jako przejęzyczenie pozostające bez wpływu na treść prawidłowych ustaleń, popartych wspomnianą dokumentacją.

Podobnie nietrafne są zarzuty z pkt 3 apelacji. Ustalenie, że oskarżony działał „w ramach spółki z P. J. (1)” dokonane zostało na podstawie zeznań P. S. złożonych w śledztwie i na rozprawie. Fakt, że początkowo świadek wskazał, iż „wspólnikiem” oskarżonego był P. S. nie świadczy, że ostateczne ustalenie sądu jest błędne, skoro następnie świadek sprostował i konsekwentnie podtrzymywał, iż był to P. J.. Podobnie na rozprawie św. P. S. ustosunkowując się do ujawnionego protokołu ze śledztwa wyjaśnił kwestię zarobku uzyskiwanego za sprzedaż marihuany. W oparciu o to zeznanie sąd dokonał ustaleń (vide k. 14 uzasadnienia), uzasadniając dlaczego tak uczynił. W tym stanie rzeczy zarzut błędnego ustalenia nie może zostać uznany za trafny. W istocie zaś skarżący stawia w tej kwestii zarzut niewiarygodności świadka, którego również nie można podzielić, skoro świadek wyjaśnił rozbieżność.

Zarzut z pkt 4 apelacji, a to obraza art. 12 k.k. przez jego niezastosowanie do czynów z pkt II, III, IV aktu oskarżenia należało uznać za oczywiście chybiony. Sąd I instancji przekonująco wykazał dlaczego brak przesłanek do przyjęcia, że oskarżony działał w wykonaniu z góry podjętego zamiaru (k. 44 uzasadnienia). Trafnie ocenił, że był to zamiar pojawiający się sukcesywnie, w zaistniałych okolicznościach. Na przeszkodzie przyjęcia czynu ciągłego stoi również przesłanka podjęcia zachowań w krótkich odstępach czasu. Tu zaś między czynem z pkt II, a z pkt III a/o istnieje wielomiesięczna przerwa.

Sąd Apelacyjny za nietrafny uznał również zarzut rażącej niewspółmierności kary.

K. B. (1) skazany został za trzy przestępstwa kwalifikowane z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., a więc zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 2 do 12. Orzeczenie kar minimalnych

za przestępstwa z pkt IV i VI wyroku i kary zbliżonej do minimalnej – pkt II wyroku, czyni zarzut oczywiście bezzasadnym. Karę łączną pozbawienia wolności orzekł Sąd stosując zasadę częściowej absorpcji, należycie i przekonująco uzasadniając to rozstrzygnięcie i wskazując jakie względy przemawiały za takim ukształtowaniem kary łącznej - w szczególności na stopień społecznej szkodliwości całokształtu przestępczej działalności oskarżonego i konieczność skutecznego zwalczania plagi przestępczości narkotykowej. Również orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe grzywny, jak i kara łączna są umiarkowanie dolegliwe i w żadnym razie nie mogą być uznane za rażąco niewspółmierne, a więc w odczuciu powszechnym wprost niesprawiedliwe, skoro kary jednostkowe nie przekraczają (w ich wymiarze finansowym) średniego miesięcznego wynagrodzenia, a kara łączna jego dwukrotności.

Z tych przyczyn nie podzielając zarzutów apelacji obrońcy osk. K. B. wyrok w zaskarżonej części należało utrzymać w mocy.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. B. (2) kwestionuje ocenę dowodów jakiej dokonał Sąd I instancji w odniesieniu do zeznań św. P. S. (1), G. M., J. S., D. D., K. S. i E. S. (1) (k. 2 apelacji).

Ustaień na podstawie, których przypisał M. B. popełnienie zarzucanych czynów dokonał sąd w oparciu o zeznania św. P., E., D. i K. S., ale również św. M. S. i A. P.. Jak przekonująco wykazał w pisemnych motywach wyroku zeznania te znajdują oparcie w przejęciu przez organy ścigania przedmiotowej broni, amunicji i innych przedmiotów w toku czynności procesowych, dokonywanych na skutek informacji uzyskanych od św. S., w szczególności K. S.. Co więcej na broni i innych ujawnionych przedmiotach ujawniono ślady DNA pochodzące od oskarżonego M. B. (m. in. na 5 pistoletach). Powyższe okoliczności sprawiają, że w sposób oczywisty nie zasługują na wiarę wyjaśnienia osk. M. B. zaprzeczającego popełnieniu zarzucanych mu czynów i przeczącemu jakimkolwiek związkom z posiadaniem i obrotem przedmiotową bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi. Skarżący sugeruje w tej kwestii gołosłownie, że nie jest pewne, czy chodzi o broń tożsamą z przekazaną przez oskarżonego św. S. bądź, że ślady DNA mogły zostać naniesione bez związku z działaniami oskarżonego. Tak odstająca od realiów dowodowych argumentacja w żadnym razie nie może skutecznie podważyć ocen dokonanych przez Sąd I instancji, jako nielogiczna, a wprost rażąca naiwnością.

Ocen Sądu w zakresie wiarygodności zeznań świadków obciążających oskarżonego nie zdołał skarżący zanegować przeciwstawiając im własne polemiczne oceny oparte o zeznania tych świadków, którzy – jak stwierdza sąd – mieli jedynie podważyć wiarygodność – w szczególności św. P. S. (1). Taki sposób argumentacji nie może doprowadzić do potwierdzenia tezy o braku dowodów przemawiających za winą oskarżonego skoro na broni i innych przedmiotach ujawniono ślady biologiczne. Przesądza to o uznaniu, że zeznania św. S., S. i P. nie są wymyślone, czy spreparowane niezgodnie ze stanem rzeczywiście zaistniałym, tylko po to by nieprawdziwie obciążyć oskarżonego.

Wersja obrony o braku związków oskarżonego z bronią i amunicją, w sytuacji ujawnienia na wielu przedmiotach śladów biologicznych M. B. musi być uznana za sprzeczną z realiami dowodowymi sprawy i nieskuteczna, a pogląd sądu o winie oskarżonego za oczywiście zasadny.

Sąd nie uchybił przepisom art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. (pkt 2b apelacji). Wniosek obrońcy z dnia 19 lutego 2016 r. o dopuszczenie dowodu z zeznań K. i K. S. oraz M. S. zgłoszony został – „na okoliczność (...)” – k. 3661 – 2 akt.).

Wniosek obrońcy z dnia 4 maja 2016 r. o dopuszczenie dowodu z zeznań Ł. S. i M. Z. również zgłoszony został na okoliczność „wiarygodności” tym razem – „zeznań św. A. P. (1)” – k. 4043 akt.

Zarzucając Sądowi obrazę przepisów postępowania przez oddalenie ww. wniosków obrońca zdaje się nie rozumieć, co Sąd trafnie wskazał każdorazowo oddalając owe wnioski, że zgodnie z regułami postępowania karnego oceny wiarygodności dokonuje sąd orzekający. Do oceny wiarygodności zeznań świadka nie jest natomiast uprawniony inny świadek. Dlatego zgłoszone we wskazanych wnioskach tezy dowodowe z góry wykluczały możliwość wykorzystania treści ewentualnych zeznań na temat wiarygodności św. S. i P. przez Sąd orzekający przy ustalaniu winy oskarżonego – tym samym, jako oczywiście zbędne, bo nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wnioski te należało oddalić, co Sąd I instancji trafnie uczynił.

Oczywiście niezasadny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności. Za przestępstwo z pkt V a/o sąd orzekł karę w wysokości 1/3 ustawowego zagrożenia, za przestępstwo z pkt VIII a/o – karę minimalną, a za przestępstwa z pkt VI i VII a/o – kary ledwie przekraczające jedną czwartą tegoż zagrożenia. Już tylko dlatego zarzut niewspółmierności kar jednostkowych musi być uznany za bezpodstawny – jako, że mieszczą się one w dolnych granicach zagrożenia, nie osiągając nawet jego połowy. Przy uwzględnieniu okoliczności łagodzących i obciążających w żadnym razie nie można uznać, iż tak wymierzone kary winny być oceniane jako w odczuciu powszechnym niesprawiedliwe - a to ta dopiero cecha czyniłaby je rażąco niewspółmiernymi. Suma kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego wynosi lat 10 i taką karę mógł - jako łączną – orzec sąd. Wymierzając ją w wysokości lat 6, a więc oscylującą w połowie ustawowego zagrożenia za cztery przypisane przestępstwa, nie naruszył sąd reguł orzekania kary łącznej, ani nie uchybił przepisowi art. 438 pkt 4 k.p.k. Przeciwnie tak wymierzona kara łączna odzwierciedla należycie całość bezprawia cechującego popełnione przez oskarżonego przestępstwa i jest stosowna do stopnia zawinienia.

Z tych przyczyn uznając, że zarzuty apelacji obrońcy nie znalazły potwierdzenia, wyrok wobec osk. M. B. (poza zmianą kwalifikacji prawnej w pkt XIII wyroku - j.w.) należało utrzymać w mocy.

Apelacja oskarżonego K. G. (1) stawia orzeczeniu zarzuty obrazy liczących przepisów Kodeksu postępowania karnego. Jej istota, jak i apelacji wyżej omówionych, sprowadza się zaś do podważenia zeznań świadków, którzy obciążali oskarżonego, a to – E., D. i P. S. (1).

Zarzuty obrazy przepisów postępowania wskazane w pkt I, II, IV i V apelacji, niezależnie do charakteru podnoszonego uchybienia procedurze, tyczą sprzeczności w zeznaniach świadków, ich niewiarygodności i wynikających z tego wątpliwości, których sąd nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego. Tak argumentowane zarzuty okazały się nietrafne. Analiza dowodów zgromadzonych w oparciu o kwestionowane zeznania świadków wskazuje, że są one – w odniesieniu do zachowań zarzucanych oskarżonemu K. G. jednoznaczne i konsekwentne. Wbrew pogładowi skarżącego zachodzące w toku ich składania rozbieżności bądź to zostały w toku postępowania wyjaśnione i usunięte, bądź jako dotyczące kwestii drugorzędnych i nie miały żadnego wpływu na treść orzeczenia. Argumenty podnoszone przez skarżącego na poparcie stawianych zarzutów mają charakter polemiczny przy czym w części odnoszą się do tez, które pozostają bez związku z realiami sprawy i regułami oceny dowodów – jak gołosłowna sugestia, jakoby świadkowie byli niewiarygodni, już tylko dlatego, że „mają prawo kłamać” (str. 4 apelacji – pierwszy akapit), czy też twierdzenie o naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez to, że Sąd „analizował zawinienie oskarżonego – w ramach grupy przestępczej” (str. 4 – akapit 3 i 4). Są to argumenty nie tylko nieprawdziwe ale bezprzedmiotowe, skoro Sąd I instancji nie przypisał oskarżonemu działania w zorganizowanej grupie przestępczej przy popełnieniu zarzucanych mu przestępstw.

Kolejnym chybionym argumentem, mającym podważyć ocenę dowodów jest twierdzenie jakoby sąd rozstrzygnął wątpliwości na niekorzyść oskarżonego przez wyrażenie poglądu (na k. 25 uzasadnienia) – „nie padło wprost ... ale to było jednoznaczne” (k. 5 apelacji pierwszy akapit). Tymczasem wskazany fragment uzasadnienia wyroku to wyłącznie przytoczenie, a nie ocena, treści zeznań świadka D. S. – k. 25 uzasadnienia od słów „po odczytaniu” do słowa „narkotyki”. Czyny to argumentację obrońcy w tej kwestii oderwaną do realiów.

Zarzut obrazy przepisów art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z dnia 13 marca 2016 r. (pkt III apelacji) okazał się niezasadny. Wniosek ten (k. 3816 – 3818 t. XVII akt) jak to formułował jego autor - obrońca oskarżonego, „zmierzał do oceny wiarygodności depozycji E. S. (1)”. Oddalając go, w obszernym postanowieniu Sąd I instancji trafnie wskazał (k. 3864 – 3867), że do oceny wiarygodności świadka nie jest uprawniony świadek, a więc dowód taki nie mógłby być wykorzystany, co czyniło zbędnym, jego przeprowadzenie (vide: ww. argumenty w części dotyczącej osk. M. B.).

Z kolei oddalając ów wniosek w części dotyczącej przesłuchania dwóch biegłych zasadnie Sąd powołał się na przepis art. 201 k.p.k. wymagający wykazania, że kwestionowana opinia jest niepełna lub niejasna, bądź wewnętrznie

sprzeczna. Tego wymogu wnioskujący o wezwanie biegłych nie dochował, nie może zatem obecnie zarzucać sądowi obrazy przepisów postępowania dowodowego, skoro sam im uchybił składając przedmiotowy wniosek.

Z tych przyczyn należało uznać zarzut z pkt III apelacji za bezzasadny.

Podobnie niezasadny jest zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wywołujący, jak to sugeruje skarżący, wewnętrzną sprzeczność wyroku. Brak uzasadnienia tak stawianego zarzutu czyni go gołosłownym i niejasnym, dlatego wystarczy stwierdzić, że wbrew twierdzeniu obrońcy Sąd w motywach wyroku wykazał dlaczego dał wiarę świadkom wskazanym w pkt V apelacji, w jakim zakresie, a dlaczego odmówił wiary świadkom, którzy w przekonaniu sądu dążyli do uchronienia oskarżonego od odpowiedzialności przez podważenie wiarygodności świadków S.. Swoją poglądy w tym przedmiocie Sąd przekonująco uzasadnił. Motywy wyroku sporządził dochowując reguły art. 424 k.p.k., co umożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia, a tylko wówczas, gdyby ze względu na wady uzasadnienia było to niemożliwe, zarzut mógłby być uznany za zasadny.

Nie stawiając stosownych zarzutów wobec orzeczonej kary, skarżący w uzasadnieniu apelacji wskazuje na jej „całkowitą dowolność” (k. 8 apelacji), co jest sformułowaniem tak potocznym, że wystarczy wskazać, iż sąd podał wszystkie niezbędne podstawy wymiaru orzeczonych kar, a ich wysokość w odniesieniu do czynów z pkt IX i X a/ o ukształtował w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, za czyn z pkt XI w granicach połowy zagrożenia, podobnie jak wysokość kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej w stopniu niewiele przekraczającym najwyższą z kar jednostkowych – przy daleko idącym stosowaniu reguły absorpcji kar jednostkowych. Kar tak orzeczonych w żadnym razie nie można uznać za niewspółmierne, a tym bardziej niewspółmiernie rażąco – w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Z tych przyczyn, nie dzieląc zarzutów apelacji, wyrok wobec osk. K. G. należało utrzymać w mocy.

Apelacja obrońcy oskarżonych M. i G. Ś. stawiając liczne zarzuty obrazy przepisów postępowania poprzestaje, jak wcześniej omówione, na kwestionowaniu ustaleń dokonanych w oparciu o zeznania św. E. i P. S. (1) oraz św. A. P. (1), zarzucając im niewiarygodność i dokonanie ustaleń przez sąd w oparciu o materiał dowodowy niewystarczający do przypisania oskarżonym winy.

Tak sformułowana apelacja okazała się nieskuteczna, a jej argumenty nie zdołały wykazać, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania.

W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji obszernie i przekonująco wykazał, że dokonał ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadków E. i P. S. (1) oraz św. A. P., którym dał wiarę. Wskazał w jakim zakresie i dalszego uznał ich relacje za wiarygodne, a w jakim i dlaczego wiary im odmówił. Wyjaśnił dlaczego natomiast nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych. Pogląd powyższy na ocenę dowodów wywiódł sąd z całokształtu materiału dowodowego ocenionego swobodnie, a nie dowolnie, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania – pozostaje on wobec tego pod ochroną art. 7 k.p.k., którego regułem sąd nie uchybił.

Skarżący obrońca kwestionując tę ocenę pomija całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie na podstawie zeznań świadków S., którzy podjęli współpracę z organami ścigania. Wskazując na możliwość odmiennej oceny zeznań obciążających oskarżonych Ś. obrońca w sposób jedynie polemiczny eksponuje własny pogląd oparty na rozbieżności w zeznaniach, które w toku rozprawy zostały wyjaśnione, bądź usunięte. Nie dostrzega przy tym, że zeznania świadków obciążających były konsekwentne i jednoznaczne, a świadkowie w żadnej fazie postępowania nie zaprzeczali swym depozycjom, nie odwołali ich. Wskazywane przez skarżącego rozbieżności są naturalnym następstwem relacjonowania zdarzeń mających miejsce wiele lat wcześniej i będących jedynie jednym z elementów rozległego stanu faktycznego ujawnionego przez świadków S..

Skarżący nie dostrzega, na co zasadnie wskazał Sąd I instancji, że złożenie zeznań obciążających współoskarżonych, samo w sobie wywołuje obawę ewentualnej retorsji zwłaszcza, gdy zeznania te miałyby być oczywiście nieprawdziwe. To zaś uzasadnia pogląd Sądu I instancji, który skarżący kwestionuje nietrafnie w pkt 3 apelacji.

Z przyczyn omówionych już powyżej za niezasadny uznał Sąd Apelacyjny zarzut obrazy przepisów art. 170 § 1 k.p.k. (pkt 4 apelacji – k. 11 jej uzasadnienia) – sprowadzający się do oddalenia wniosku o przesłuchanie w charakterze świadków P. i M. Z.. Również ten wniosek (jak wyżej omówione) ograniczał tezę dowodową do „sprawdzenia wiarygodności św. E. S. (1)” – k. 3660 akt co czyniło dopuszczenie dowodu zbędnym.

Reasumując uznał Sąd, że zarzuty apelacji nie znalazły potwierdzenia, a Sąd orzekający nie uchybił przepisom art. 7, 410 i 424 k.p.k. Nie było również w sprawie podstaw do rozstrzygnięcia po myśli art. 5 k.p.k. – dlatego wyrok w części zaskarżonej w odniesieniu do M. Ś. i G. Ś. należało utrzymać w mocy.

Z tych wszystkich przyczyn orzeczono jak w wyroku.